

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judy Jurákovej a členov JUDr. Jozefa Kuruca a JUDr. Tamary Sklenárovej v právnej veci žalobcu AKROPOLA, spol. s r.o., Lipovník 223, Lipovník, IČO 35 832 665, zastúpeného JUDr. Michalom Mandzákom, advokátom, Krátká č. 1, Bratislava I, proti žalovanému Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, o návrhu žalobcu na preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/225/5918/2007/994136-r, č. spisu : 14809/2006 zo dňa 19.1.2007 takto

rozhodol:

Zruší sa rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/225/5918/2007/994136-r zo dňa 19.1.2007, ako aj rozhodnutie Daňového úradu Prešov II. č. 924/23058848/2006/Wol zo dňa 3.11.2006 podľa ust. § 250j ods. 2písm. d/ a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi sa priznáva náhrada troy konania v sume 128.720,- Sk, ktorú je povinný žalovaný nahradíť žalobcovi na účet právneho zástupcu JUDr. Michal Mandzáka, Krátká 1, Bratislava I. na jeho číslo účtu vedenom v UniCredit Bank Slovakia, a.s., Bratislava, č.ú. 1311701001/1111 do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Preskúmavaným rozhodnutím žalovaný podľa § 48 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, rozhodnutie Daňového úradu Prešov II č. 924/230/58848/2006/Wol zo dňa 3.11.2006, ktorým bola uložená pokuta podľa § 35 ods. 5 písm. b/ zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov vo výške 1 200 000,- Sk za nesplnenie povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 38 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, a to za nepodanie daňového priznania na dani z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2002 v lehote určenej vo výzve, daňovému subjektu - žalobcovi potvrdil.

V odôvodnení rozhodnutia žalovaný uviedol, že žalobca dňa 31.3.2003 zaslal na Daňový úrad Prešov II žiadosť zo dňa 28.3.2003 o predĺženie lehoty na podanie daňového priznania k dani z príjmov právnických osôb za rok 2002, ktorej správca dane vyhovel rozhodnutím o predĺženie lehoty na podanie daňového priznania č. 924/230/27804/03/Wol zo dňa 10.4.2003 a lehotu na podanie daňového priznania k dani z príjmov právnických osôb za rok 2002 predlžil do 30.6.2003. Do uvedeného termínu daňový subjekt daňové priznanie nepredložil, preto bol opakovane vyzvaný výzvou č. 924/230/56478/2003/Wol zo dňa 21.7.2003 na predloženie daňového priznania v lehote do 12.8.2003. V tejto výzve už bol daňový subjekt upozornený, že v prípade nesplnenia uvedenej povinnosti správca dane môže uložiť pokutu podľa ust. § 35 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Daňový subjekt nereagoval na druhú výzvu, preto mu bola doručená ďalšia výzva č. 924/230/9435/04/Wol zo dňa 2.2.2004 na predloženie sporného daňového priznania za rok 2002, v lehote do 24.2.2004, s upozornením na uloženie pokuty podľa § 35 ods. 4, 5 zák. č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Na základe tejto výzvy daňový subjekt DÚ Prešov II označil, že prebieha u neho rekonštrukcia účtovných spisov, pretože spolu s daňovým priznaním za rok 2002 mu boli z osobného motorového vozidla odcudzené dňa 21.10.2003. Požiadal správcu dane, aby výšku dane zistil na základe vykonanej daňovej kontroly, prípadne výšku dane dohodol alebo určil podľa pomôcok v zmysle § 29 zák. č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Napriek vyššie uvedenému, správca dane konal vydaním rozhodnutia zo dňa 3.11.2006 č. 924/230/58848/2006/Wol.

V odôvodnení tohto rozhodnutia správca dane uviedol, že účtovné doklady, ako aj samotné daňové priznanie boli odcudzené až dňa 21.10.2003, pričom povinnosť podať daňové priznanie si daňový subjekt nesplnil ani v čase, keď mal účtovné doklady k dispozícii tým, že nepodal daňové priznanie ani v opakovaných predĺžených lehotách, cca 32 mesiacov od prvej výzvy. Správca dane ďalej uviedol, že závažnosť tohto protiprávneho stavu spočívala aj v tom, že v zdaňovacom období roka 2002 daňový subjekt podával daňové priznania na dani z pridanéj hodnoty, z ktorých vyplýva, že celková suma uskutočnených zdaniteľných plnení predstavuje čiastku 12 305 170,- Sk bez DPH a prijatých zdaniteľných plnení predstavuje čiastku 28 321 910,- Sk bez DPH. Pri určení pokuty vo výške 1 200 000,- Sk správca dane prihliadal na ust. § 35 ods. 13 zák. č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, t. j. na trvanie, závažnosť a následky protiprávneho stavu.

Žalovaný jednoznačne dospel k záveru, že dôvodom pre uloženie pokuty bolo nesplnenie zákonnej povinnosti žalobcu podľa ust. § 35 ods. 5 písm. b/ zák. č. 511/1992 Zb., a

to ani po troch výzvach správcu dane, s poukazom na ust. §§ 30 ods.3, 35 ods. ,13, 17, 38 ods. 1, 3, 6 zák. č. 511/1992 Zb.

Neboli akceptované námietky daňového subjektu v podanom odvolaní. Skutočnosť, že daňové priznanie bolo podané poštou dňa 26.5.2003, daňový subjekt nepreukázal. Po preverení podacieho lístka č. 9920941 bolo zistené, že daňový subjekt pod týmto číslom podal daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2003, kde termín podania bol 26.5.2003. Na obálke je z dôvodu skenovania daňového priznania nalepený barkód 924/2003/523552, ktorý je totožný s barkódom nalepeným na daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty. Skutočnosť, že daňové priznanie k dani z príjmov právnických osôb za rok 2002 bolo podané poštou, daňový subjekt namieta až v odvolaní proti rozhodnutiu o uložení pokuty zo dňa 3.11.2006. Telefonické rozhovory so zamestnancami správcu dane, ktoré daňový subjekt uvádzajú v odvolaní, sú nepreukázateľné. Potvrdenie o zapožičaní dokladov správcovi dane ku kontrole dane z pridanej hodnoty zo dňa 5.6.2003, ktorého fotokópiu daňový subjekt predkladá, v odvolaní nepreukazuje podanie daňového priznania k dani z príjmov právnických osôb za rok 2002, ale zapožičanie dokladov ku kontrole dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2002, august 2002, október 2002.

Námietku daňového subjektu týkajúcu sa úvahy daňového subjektu prečo správca dane uložil pokutu v súvislosti s podaním stážnosti na vedúceho zamestnanca správcu dane, hodnotí odvolací orgán ako bezpredmetnú, ako aj námietku o výsluch zamestnancov DÚ Prešov II, ktorí neboli konkretizovaní.

K námietke týkajúcej sa primeranosti výšky pokuty žalovaný uviedol, že sa prihliadal na to, či správca dane nevybočil zo zákonom určeného rozpätia. V ust. § 35 ods. 13 zák. č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, zákonodarca stanovil medze uváženia pri uložení pokuty, t.j. závažnosť, trvanie a následky protiprávneho stavu, tieto pojmy nie je možné presne vydefinovať. Prvostupňový správny orgán konal v súlade s ust. § 32 ods. 13 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, s akceptáciou troch termínov na podanie daňového priznania z dane z príjmu za rok 2002. Následky vyvodil z podaného daňového priznania z dane z pridanej hodnoty ako bolo v odôvodnení rozhodnutia uvedené. Podľa názoru žalovaného, predloženie účtovnej závierky daňovým subjektom za rok 2002 s vykázanou stratou neznamená, že daň uvedená v daňovom priznaní je priznaná v správnej výške, ostatné námietky žalobcu považoval za bezpredmetné. Zákonodarca stanovil v § 35 ods. 5 písm. b/ zák. č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov uloženie pokuty v rozpätí 50 000,- až 1 500 000,- Sk.

K tzv. nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolací orgán uviedol, že každé rozhodnutie prvostupňového orgánu, proti ktorému je možné podať opravný prostriedok, je možné preskúmať. V čase vydania prvostupňového rozhodnutia bol správcom dane DÚ Prešov II.

V zákonnej lehote podal žalobu na súd žalobca, ktoréj text je totožný s odvolaním proti rozhodnutiu správcu dane zo dňa 3.11.2006 ako aj 19.1.2007.

Žalobca v žalobe uviedol, že uložená pokuta je nedôvodná, neopodstatnená, neprimeraná a udelená protizákonne. Tvrdil, že daňové priznanie k dani z príjmov bolo správcovi dane zaslané poštou dňa 26.5.2003, po spracovaní daňového priznania bol žalobca okamžite schopný správcovi dane zapožičať všetky daňové doklady za rok 2002, čo aj urobil dňa 5.6.2003. Podanie žalobcu zo dňa 26.5.2003, ktorým správcovi dane doručil predmetné daňové priznanie pre daň z príjmov právnických osôb za rok 2002 sa však v napadnutom rozhodnutí o udelení pokuty nikde nenachádzalo, žalobca žiadal preveriť doručenie tohto priznania, ktoré bolo doručované v jednej obálke, spolu s daňovým priznaním k dani z pridanej hodnoty. Nenamietal to, že nesplnil opakovane výzvy správcu dane na podanie daňového priznania k dani z príjmu za rok 2002. Na poslednú výzvu správcu dane reagoval tým, že navrhol správcovi dane konkrétné riešenie, vzhľadom na to, že nemal k dispozícii účtovné doklady, ktoré mu boli dňa 21.10.2003 odcudzené z jeho osobného motorového vozidla. Žiadal preveriť aj telefonické rozhovory so zamestnancami správcu dane a navrhol vypočuť týchto zamestnancov, napr. aj svedkov. Upozornil na skutočnosť, že pokuta mu bola uložená po štyroch rokoch a nemal vedomosť o tom, že konanie vo veci daňového priznania za rok 2002 nebolo uzatvorené, pokiaľ išlo o daň z príjmov. Tvrdil, že nebol upozornený na to, že správca dane neeviduje sporné daňové priznanie. Medzičasom podal stážnosť na konanie riaditeľa správcu dane a žalobca túto skutočnosť dával do súvisu s uloženou pokutou, vzhľadom na časový posun pri jej ukladaní.

Uviedol ďalej, že správca dane v súčasnosti neoprávnene zadržiava daňovému subjektu finančné prostriedky. Z takto zadržiavaných finančných prostriedkov daňový subjekt uplatní voči správcovi dane sankciu v zmysle ustanovení zákona o správe daní a poplatkov. Kvôli preukázateľnému nezákonnému postupu riaditeľa správcu dane vzniká štátnemu rozpočtu škoda pozostávajúca zo sankcie z neoprávnene zadržiavaných finančných prostriedkov vo výške viac ako 100.000,- Sk mesačne. Aby bol tento dopad minimálny, vymeral riaditeľ Ing. Viliam Ivanecký, riaditeľ správcu dane neprimerane vysokú pokutu tak ako je to zrejmé z textu napadnutého rozhodnutia. Pokuta by značným spôsobom ušetrila prostriedky štátneho rozpočtu a tým aj znížila škody spôsobené správcom dane. Keby správca dane neudelil pokutu v tomto čase, už by ju nemal možnosť udeliť, nakoľko by už nebol miestne príslušný /§ 3 ods. 12 zákona o správe daní a poplatkov/.

V napadnutom rozhodnutí správcu dane podľa názoru žalobcu absentuje tzv. „skutková veta“, ku ktorej sa žalovaný nevyjadril. Žalovaný dostatočne neodôvodnil, aké úvahy ho viedli k použitiu výšky sankcie v zákonom stanovenom rozpätí.

Správca dane sice uvádza, že hodnota zdanielných plnení v roku 2002 dosiahla výšku 12 305 170,- Sk bez DPH, ale žiadnym spôsobom neuviedol, aké úvahy ho viedli k tomu, že za nepodanie daňového priznania udelil pokutu vo výške takmer 10 % z uskutočnených zdanielných plnení /nie zo zisku/. Správca dane sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s

otázkou, aký zisk mohol za zdaňovacie obdobie roku 2002 daňový subjekt dosiahnuť. Správca dane pred uložením pokuty nepristúpil k určeniu výšky dane za rok 2002 a tento stav neobjasnil.

V roku 2002 sa spoločnosť zaoberala prevažne predajom ložísk. Jednalo sa o predaj priemyselných ložísk, kde rozdiel medzi nákupnou a predajnou cenou, teda rabat, ktorý zostal daňovému subjektu ako zisk bol vo výške necelých 6 %. Keby sa pripustilo, že daňový subjekt nemal v roku 2002 žiadne náklady, bol by podiel nakúpeného tovaru na uskutočnených zdaniteľných plneniach vo výške $12\ 305\ 170,- \text{ Sk} - 6 \% = 11\ 608\ 651,- \text{ Sk}$. Základom dane by bola suma $12\ 305\ 170,- \text{ Sk} - 11\ 608\ 651,- \text{ Sk} = 696\ 519,- \text{ Sk}$. Podľa ust. § 21 zákona o daniach z príjmov platného v roku 2002 je sadzba dane 25 % zo základu dane zníženého o položky odpočítateľné od základu dane, potom by výška dane predstavovala $174.129,- \text{ Sk}$, teda, daňové priznanie, ktoré žalobca, ako tvrdil, doručil správcovi dane, vykazovalo stratu. Dôležitým faktom je aj skutočnosť, že v nasledujúcom roku 2003 vykonal daňový subjekt iba jediné zdaniteľné plnenie a to dňa 22.4.2006 a to vo výške 500.000,- Sk bez dane z pridannej hodnoty. Pokuta vo výške 1 200 000,- Sk je neprimeraná, bez právneho dôvodu a pre daňový subjekt, ktorý nemá zamestnancov, likvidačná.

Poukázal v ďalšom, že u žalobcu prebiehajú daňové kontroly pre daň z pridanej hodnoty za takmer všetky zdaňovacie obdobia roku 2002. Daňové kontroly už trvajú 5 rokov a v súčasnosti prebieha už druhá opakovaná daňová kontrola tej istej dane a za to isté zdaňovacie obdobie. Doterajšie daňové kontroly správca dane ukončil s negatívnym výsledkom a to s konštatovaním, že viac ako polovica zdaniteľných plnení nebola uskutočnená. Ak teda správca dane zistil, že zdaniteľné plnenia neboli uskutočnené, ako môže s istotou tvrdiť v odvolaní, že daňový subjekt prijal zdaniteľné plnenia vo výške 28 321 910,- Sk. Ku dňu vydania rozhodnutia žalovaného neboli správne rozhodnutia právoplatné, a preto nebolo možné určiť, aké plnenia boli či neboli uskutočnené. Tvrdenie, že výška zdaniteľných plnení bola cca 28 mil. Sk nie je pravdivé. Podľa daňových kontrol pre daň z pridanej hodnoty v tomto období sa preukázalo, že zdaniteľné plnenia neboli uskutočnené.

Okrem vyššie uvedených odvolacích námietok žalobca žiadal súd, aby preveril, aké pokuty už správca dane udelił v minulosti aj iným daňovým subjektom, aby správca dane zodpovedal uloženie pokuty podľa § 35 ods. 1, 5 podľa skôr platného zákona o správe daní a poplatkov podľa prvej výzvy, ďalej podrobne rozviedol správnu úvahu o výške uloženej pokuty a prečo neboli v odvolacom konaní vypočutí svedkovia, pokial' išlo o preverenie námietky v otázke doručenia daňového priznania dňa 26.5.2003.

V doplnenom odvolaní zo dňa 4.12.2006 uviedol, že sa mu podarilo nájsť podanie, ktoré sa nachádza u správca dane a ktoré preukazuje, že správca dane mal vedomosť o hospodárskom výsledku daňového subjektu

Navrhol napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie, súčasne navrhol súdu rozhodnúť o náhrade troy konania.

Žalovaný sa dňa 12.11.2007 k žalobe vyjadril, ktorého obsah korešponduje s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Naviac uviedol, že žalobca sa snaží preukázať doručenie daňového priznania správcovi dane poštovým podacím lístkom. Podací lístok je iba dôkazom vo vzťahu k zachovaniu lehoty na vykonanie toho - ktorého úkonu daňovým subjektom /§14 ods. 11 zák. č. 511/1992 Zb/. Obdobne správca dane neuznal ani argumenty, pokiaľ išlo o telefonické rozhovory so zamestnancami správcu dane, pretože neboli konkrétné. Na otázku daňového subjektu, prečo bola uložená pokuta vo výške 1 200 000,- Sk správca dane uviedol, že vychádza z teoreticko - právnej zásady aplikácie ust. § 35 ods. 5 v spojení s ust. § 35 ods. 13 zák. č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov Zákonodarca stanovil možnosť aplikovať mieru uváženia pri neurčitých právnych pojmoch / prihliadnuť na závažnosť, trvanie a následky protiprávneho stavu/ a výšku pokuty limitoval rozpätím od 50.000,- Sk do 1 500 000,- Sk. Žalovaný pri určení výšky pokuty nevybočil zo zákonného rozpätia a závažnosť, trvanie a následky protiprávneho stavu mal za preukázané, keď sporné daňové priznanie nebolo správcovi dane predložené ani ku dňu vydania rozhodnutia o uložení pokuty. Miestna príslušnosť správcu dane pri vydaní rozhodnutia bola zachovaná, keďže k zmene sídla žalobcu došlo až dňa 23.11.2006.

Navrhol žalobu zamietnuť.

Súd preskúmal napadnuté obidve rozhodnutia správneho orgánu, v medziach podanej žaloby podľa ust. § 247 a nasl. O.s.p. a po oboznámení sa s celým administratívnym spisom dospel k záveru, že rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a preto tieto rozhodnutia zrušil, s poukazom na ust. § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p.

Podľa ust. § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p., súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správnemu orgánu na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

V danom prípade správca dane napadnutým rozhodnutím uložil daňovému subjektu pokutu za nepodanie daňového priznania k dani z príjmu za rok 2002 vo výške 1 200 000,- Sk. Pre správca dane táto povinnosť vyplývala z ust. § 35 ods. 5 písm. b/ zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, z dôvodov uvedených v ust. § 35 ods. 13 cit. zákona

Z predkladacej správy Daňového úradu Prešov II. č. 924/230/66564/2006/Wol zo dňa 13.12.2006 súd zistil, že správca dane pri výpočte pokuty vychádzal z daňových priznaní

DPH za zdaňovacie obdobia 06/2002 až 12/2002, zdokumentovaných v prílohe č. 8. Ide už o vyššie spomínané uskutočnené a prijaté zdaniteľné plnenia.

Je nepochybné, že žalobca nepodal sporné daňové priznanie, avšak, podaním zo dňa 20.2.2004 oznamil správcovi dane, že u daňového subjektu prebieha rekonštrukcia účtovníctva, nakoľko doklady ako aj samotné daňové priznanie k dani z príjmov právnických osôb za rok 2002 boli odcudzené dňa 21.10.2003 s tým návrhom, aby správca dane pozhol s lehotou na podanie tohto priznania až do úplnej rekonštrukcie účtovníctva, prípadne aby výšku dane zistil na základe vykonanej daňovej kontroly, prípadne výšku dane s daňovým subjektom dohodol, alebo výšku dane sám vypočítal na základe pomôcok tak, ako to ustanovuje § 29 zák. č. 511/1992 Zb v znení neskorších predpisov. Predtým mal zo strany správcu dane dvakrát povolený odsklad.

Súd preskúmal všetky odvolacie námietky žalobcu, ako aj konkrétnie vyjadrenia žalovaného k týmto námietkam. Z najzávažnejších pokladal vysporiadať sa s námietkou žalobcu, aby v prieskumnom súdnom konaní sa zistilo, ako dospel žalovaný k uloženiu pokuty vo výške 1 200 000,- Sk a na základe akých úvah sa riadil pri jej odôvodnení, teda z akých skutkových zistení vychádzal pri použití ust. § 35 ods. 13 zák. č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. S ostatnými námietkami sa nemohol zaoberať ako právne významnými, pretože tvrdenia v nich obsiahnuté, neboli preukázané. Nie je ani v kompetencii súdu zisťovať u správcu dane, aké pokuty ukladá iným daňovým subjektom v obdobných prípadoch.

Pri sankciách, najmä pri ukladaní pokút, sa uplatňuje správne uváženie s prihliadnutím na viaceré faktory. Určenie výšky pokuty v rámci určeného rozpätia je a pojmove musí byť vecou voľného uváženia. To však neznamená, že pokuta môže byť uložená v ľubovoľnej výške. Voľná úvaha aj pri takomto rozhodovaní je myšlienkový proces, v rámci ktorého má správny orgán brať na zretel' závažnosť porušenia predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu, jeho následky a dobu trvania protiprávnosti. Pokuta musí splňať nielen požiadavku represie, ale aj preventívny účel s prognózou budúceho pozitívneho správania dotknutej osoby. Samo rozpätie sadzby pokuty pritom nemôže zvádzsať k uloženiu pokuty neprimeranej charakteru a výsledkom činnosti pokutovanej osoby. Pokuta likvidačného charakteru nemôže totiž plniť preventívnu funkciu.

Žalovaný zastával názor, že závažnosť správania sa daňového subjektu spočívala v jeho nečinnosti podať sporné daňové priznanie, meškal cca 32 mesiacov, ale pokiaľ išlo o konkretizáciu následku tohto stavu, uvedené v odôvodnení rozhodnutia u obidvoch správnych orgánov absentovalo. Tento dôsledok neboli odôvodnený ani na súdnom pojednávaní, iba bola pripustená možnosť, že teoreticky z dani z príjmu mohla vzniknúť určitá daňová povinnosť.

Vzhľadom na absenciu odôvodnenia následku správania sa daňového subjektu pri nepodaní daňového priznania z dani z príjmu za rok 2002, bude potrebné v ďalšom konaní zistiť, aký následok vznikol protiprávnym stavom podľa ust. § 35 ods. 13 zák. č. 511/1992

Zb., s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu a obmedzenia dané správcom dane, pokiaľ išlo o predĺženie lehoty na podanie tohto daňového priznania a z uvedených kritérií zvažovať potom aj výšku uloženej sankčnej povinnosti podľa ust. § 35 ods. 5 písm. b/ zák. č. 511/1992 Zb.

Podľa ust. § 250j ods. 6 O.s.p. správne orgány sú viazané právnym názorom súdu.

O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 250k ods. 1 O.s.p., v danom prípade mal žalobca úspech v konaní celkom, preto mu boli priznané trovy konania spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku 72.000,- Sk, odmene právneho zástupcu za prevzatie veci a podanie žaloby na súd - 17.050,- Sk + 178,- Sk režijný paušál /výpočtový základ pre rok 2007 je 17.822,- Sk, § 1 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z., v nadväznosti na vyhl. č. 279/2005 Z.z./, ďalší úkon za účasť na pojednávaní dňa 5.12.2007 - 17.050,- Sk + 178,- Sk režijný paušál, náhrada cestovného z Bratislavu do Košíc a späť osobným motorovým vozidlom NISSAN PRIMERA, BA - 786 OP v sume 7.268,- Sk za 804 km, cena PHM k 4.12.2007 38,46 Sk/l, z uplatneného nároku podľa Opatrenia MPSVaR SR č. 260/2004 Z.z. za spotrebu 804 km - 7,4/100 x 6,20 Sk = 4.985,- Sk, spotreba pohonných hmôt 59,5 x 38,46 Sk = 2.288,- Sk, čo predstavuje 7.273,- Sk, súd priznal iba vyúčtovanú čiastku a to 7.268,- Sk, priznané podľa § 16 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z.z. a za stratu času podľa § 17 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. za 20 polhodín x 297,- Sk /1/60 výpočtového základu/ = 5.940,- Sk, teda súdny poplatok 72.000,- Sk, úkony právnej pomoci bez DPH 47.664,- Sk, s DPH 19 % 56.720,16 Sk, celkom trovy konania predstavujú 128.720,- Sk, keďže právny zástupca žalobcu predložil súdu doklad o tom, že je platiteľom DPH /§ 18 ods. 3 vyhl. č. 279/2005 Z.z./.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie /§ 250ja ods 2 O.s.p./, okrem výroku o náhrade trov konania, proti ktorému je možné podať odvolanie do 15 dní od doručenia tohto rozsudku na Krajskom súde v Košiciach.

V Košiciach 5. decembra 2007

JUDr. Judita Juráková
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dana Vašeková